

den lovovertrædelse, som efterforskningen vedrører, kendelsens formål, hvilket aktiv eller bevismiddel kendelsen omhandler, og den foranstaltning, som den anmodede stat skal træffe som følge af kendelsen.

Artikel 10 vedrører den efterfølgende behandling af det beslaglagte. Bestemmelsen indebærer, at anmodningen om fuldbyrdelse af en indefrysningkendelse skal være ledsaget af en anmodning om, at det beslaglagte overføres til den begærende stat med henblik på anvendelse som bevis, en anmodning om konfiskation, eller en anmodning om, at det beslaglagte forbliver i den anmodede stat, indtil der foreligger en anmodning fra den begærende stat om fuldbyrdelse af en kendelse om konfiskation eller overførsel af det beslaglagte med henblik på anvendelse som bevis.

Det følger af bestemmelsen, at en anmodning om overførsel skal behandles i den anmodede stat i overensstemmelse med reglerne om gensidig retshjælp i straffesager, mens en anmodning om konfiskation skal behandles efter de internationale regler om fuldbyrdelse af udenlandske straffedomme, med den modifikation, at den anmodede stat ikke må afslå en anmodning om overførsel til den begærende stat med henblik på anvendelse som bevis med henvisning til, at kravet om dobbelt strafbarhed ikke er opfyldt, hvis den lovovertrædelse, som ligger til grund for indefrysningkendelsen, er omfattet af positiv-listen i artikel 3, stk. 2.

Efter artikel 11 skal medlemsstaterne gennemføre regler, der gør det muligt for den sigtede, tiltalte eller tredjepart at klage over en kendelse om indefrysning, uden at dette dog får opsættende virkning. Klagen skal behandles af de kompetente myndigheder i enten den anmodede stat eller den begærende stat i overensstemmelse med national ret. Der er dog ikke adgang til at indgive klage over indefrysningkendelsens substans i den anmodede stat. De judicielle myndigheder i den begærende stat skal orienteres om, at der er indgivet en klage og om de fremsatte anbringender med henblik på at kunne fremkomme med bemærkninger. Den begærende stat orienteres endvidere om klagens udfald. De kompetente myndigheder i den begærende og i den anmodede stat skal tage de nødvendige skridt for at lette adgangen for sigtede, tiltalte eller tredjepart til at indgive klage over en kendelse om indefrysning. Den begærende stat skal sikre, at eventuelle frister for indgivelse af klage over indefrysningkendelsen anvendes på en måde, der sikrer adgangen til effektive retsmidler.

Hvis den anmodede stat efter lovgivningen i det pågældende land er ansvarlig for skade forvoldt over for en sigtet, en mistænkt eller en tredjepart i forbindelse

med fuldbyrdelsen af indefrysningkendelsen, skal den begærende stat efter artikel 12 refundere ethvert beløb, som den anmodede stat har udbetalt i erstatning, medmindre erstatningen er begrundet i den adfærd, som den anmodede stat har udvist i forbindelse med fuldbyrdelsen.

Artikel 13 fastslår, at rammeafgørelsen også finder anvendelse for Gibraltar.

Artikel 14 og artikel 15 omhandler iværksættelse og ikrafttræden. Efter bestemmelsen skal medlemsstaterne på et tidspunkt, der endnu ikke er fastlagt, træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme rammeafgørelsen. Det må forventes, at der i det endelige udkast til rammeafgørelse fastsættes en frist på ca. halvandet år efter vedtagelsen af rammeafgørelsen. Rammeafgørelsen træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i EF-Tidende.

5. De lovgivningsmæssige konsekvenser af udkastet til rammeafgørelse

Retsplejeloven indeholder som nævnt ovenfor ikke bestemmelser om indefrysning, men det må lægges til grund, at begrebet indefrysning, der er anvendt i rammeafgørelsen, omfatter beslaglæggelse, som er reguleret i retsplejeloven.

Retsplejeloven indeholder i øvrigt ikke særlige bestemmelser om fuldbyrdelse af udenlandske kendelser om beslaglæggelse.

Danmark har imidlertid tiltrådt den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager (Retshjælpskonventionen), og det følger af artikel 1 i konventionen, at de kontraherende parter forpligter sig til i overensstemmelse med konventionens bestemmelser i videst muligt omfang at yde hinanden bistand med henblik på retsforfølgning af forbrydelser. Efter artikel 3 i konventionen skal den anmodede stat i overensstemmelse med national lovgivning efterkomme retsanmodninger, der vedrører en straffesag, og som fremsættes af den begærende stats judicielle myndigheder med henblik på fremskaffelse af beviser, herunder f.eks. beslaglæggelse eller udlevering af bevismateriale, akter eller dokumenter.

Danmark har endvidere tiltrådt den europæiske konvention af 8. november 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbart forhold (Hvidvaskkonventionen). Det følger af Hvidvaskkonventionens artikel 11, at en part på anmodning fra en anden part, der har iværksat strafferetlig forfølgning eller retlige skridt med henblik på konfiskation, skal træffe de nødvendige foreløbige foranstaltninger som f.eks. indefrysning eller beslaglæggelse med henblik på at forhindre handel